

Planul lui Dumnezeu

Planul lui Dumnezeu

Dumnezeu are un plan! Asigurarea acestui lucru astăzi, când toate planurile umane eşuează, constituie singura rază de lumină şi speranţă care există într-o lume în care securitatea, pacea şi fericirea sunt aproape complet acoperite de egoismul şi agresivitatea umană. Această rază de speranţă devine o asigurare certă pentru viitor când aflăm din Scripturi că succesul ei nu depinde de bunăvoinţa şi eforturile slabe ale minorităţii care încă mai are credinţă în Dumnezeu, ci de hotărârea şi capacitatea lui Dumnezeu de a o pune în aplicare, indiferent de opoziţia egoistă a celor care ar dori să o împiedice.

Majoritatea oamenilor sunt de acord că, dacă preceptele lui Cristos, aşa cum sunt învăţate în Predica de pe Munte, ar fi acceptate de lume, s-ar putea obţine pace şi fericire durabile. Dar, spun ei, problema este să convingem lumea să accepte aceste precepte. Istoria omenirii ne învaţă că omul egoist nu este susceptibil să devină brusc altruist şi să decidă să adopte iubirea în locul egoismului ca motiv principal în acţiunile sale. Este într-adevăr fragilă speranţa că, prin forţa armelor, naţiunile pot fi determinate să respecte Regula de Aur şi că, în acest fel, o nouă ordine mondială de pace şi fericire va răsări din actualul dezastru al ambiţiei şi lăcomiei umane.

Prin urmare, dacă în planul lui Dumnezeu trebuie să găsim o speranţă autentică pentru fericirea viitoare a

umanității, acel plan trebuie să includă aranjamente adecvate prin care să poată fi pus în aplicare în mod eficient. Succesul său nu trebuie să fie periclitat de posibilitatea manipulării egoiste a oamenilor, nici de indiferența rece a maselor necredincioase. Scripturile ne asigură că planul lui Dumnezeu este pus în aplicare prin mijloace și metode divine care garantează funcționalitatea și succesul final al acestuia în aducerea în lume a „dorinței tuturor națiunilor”. Hagai 2:7; Zaharia 4:6

Scopurile lui Dumnezeu nu eșuează niciodată

Situația tragică actuală a afacerilor mondiale nu înseamnă nici măcar un eșec temporar al planului divin. Înseamnă un eșec al ceea ce oamenii au crezut că este planul lui Dumnezeu, iar acest eșec ar trebui să ne convingă de necesitatea de a reexamina Scripturile pentru a descoperi greșelile noastre de interpretare care au dus la speranțe și așteptări care sunt acum spulberate de realitatea rece a faptelor.

Faptul că s-au nutrit speranțe false și nejustificate cu privire la scopul și progresul creștinismului în lume este acum evident pentru toți cei care nu închid ochii la realitate. Gândirea acceptată în cercurile ortodoxe a fost că lumea se îmbunătățea constant, că civilizația progresa către niveluri din ce în ce mai înalte de bunăvoință între oameni și că în curând frica, sărăcia și războiul nu vor mai exista. În această perspectivă optimistă a creștinismului ortodox, se prevedea și posibilitatea ca toți păgânii să se convertească la creștinism, probabil în timpul vieții generației actuale.

Aceste speranțe și pretenții false ale creștinătății au început să se spulbere odată cu izbucnirea Primului Război Mondial în anul 1914. Dar s-a făcut un efort suprem pentru a mobiliza forțele civilizației și dreptății în urma eșecului eforturilor umane de a menține pacea. Războiul a venit ca o surpriză pentru lume, dar din punct de vedere filosofic s-a afirmat că era „un război pentru a pune capăt războaielor” și pentru a face lumea „sigură pentru democrație”.

După armistițiul din 1918, s-a vorbit mult despre revenirea la „normalitate”, dar, după cum știm cu toții, normalitatea nu a fost niciodată atinsă. După ce toate conferințele și negocierile au eșuat, a început un alt război sângeros, iar acum se recunoaște că nu există nicio speranță ca lumea să revină la normal. Întrebarea de astăzi nu este cum să revenim la normal, ci care va fi natura noii „normalități”.

Între timp, în toți acești ani tulburi, în loc ca oamenii de pe pământ să fie aduși în număr tot mai mare în bisericile creștinătății, s-a întâmplat exact invers. Chiar și în țările așa-numite civilizate, creșterea numărului de membri ai bisericii nu a ținut pasul cu creșterea populației. Ateismul a crescut. Spiritul lumesc încă domină majoritatea bisericilor. Tinerii sunt expulzați din școlile și colegiile noastre, aproape toți fără credință în Dumnezeu și în Biblie. Munca misionară a scăzut, iar filosofii de tot felul au inundat propria noastră țară.

Analizăm aceste fapte, nu cu scopul de a critica, nici pentru a sugera că cineva ar fi trebuit să facă ceva mai bine. Nu este momentul să criticăm ceea ce au

făcut alții pentru a face lumea un loc mai bun în care să trăim. Dorim doar să subliniem că, undeva pe parcursul eforturilor umane, indiferent de gradul de sinceritate manifestat, bărbații și femeile au greșit în ceea ce privește scopul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca lumea să se convertească în această generație, ea s-ar fi convertit. Dacă protecția lui Dumnezeu ar fi fost asupra instituțiilor pământești dinainte de 1914, acestea nu ar fi putut fi distruse.

Prin profet, Domnul spune: „Așa este cuvântul meu care iese din gura mea... El nu se va întoarce la mine fără rod, ci va împlini ceea ce doresc și va realiza scopul pentru care l-am trimis. (Isaia 55:8-11). Aceasta înseamnă că, indiferent de condițiile dificile din întreaga lume de astăzi, planurile lui Dumnezeu, oricare ar fi ele, progresează în mod constant și cu succes. Apostolul spune că „Dumnezeu cunoaște toate lucrările Sale de la începutul lumii” (Faptele Apostolilor 15:18). Aceasta înseamnă că Dumnezeu știa care va fi planul Său pentru timpul nostru și că nu a existat nicio abatere de la acel plan. Isaia 46:9,10; 14:24,27

Faptul că Dumnezeu are un plan este arătat clar de apostolul Pavel în Efeseni 3:11, unde vorbește despre un „plan al veacurilor”, un plan care are ca element central lucrarea de răscumpărare a lui Cristos Isus, Domnul nostru. Faptul că acest plan cuprinde mai multe veacuri este indicat în Efeseni 1:10, unde Pavel vorbește despre lucrurile care se vor împlini „în dispensația împlinirii vremurilor”, și în Efeseni 2:7, „ca să arate în veacurile viitoare bogățiile

nemărginite ale harului Său... față de noi”. Lucrarea pe care apostolul o descrie ca fiind îndeplinită când timpul lui Dumnezeu va ajunge la împlinire este aceea de a aduna „toate lucrurile în Cristos”. Aceasta înseamnă că în niciun moment anterior din istoria omenirii nu ar trebui să ne așteptăm să vedem „toate” lucrurile în armonie cu Cristos.

Văzând că planul lui Dumnezeu cuprinde diferite veacuri sau perioade de timp și că abia la „împlinirea vremurilor” acest plan va ajunge la împlinire în împăcarea lumii cu Dumnezeu, prin Cristos, să cercetăm Scripturile pentru a afla cum a progresat planul lui Dumnezeu în veacurile anterioare către obiectivul său final, la „împlinirea vremurilor”.

Trei lumi

În a doua epistolă a lui Petru, capitolul 3, ni se vorbește despre trei „lumi”. În această profeție, apostolul folosește cuvântul grecesc „*kosmos*”, care înseamnă o ordine a lucrurilor. Prima dintre acestea, ne spune el, a luat sfârșit în timpul Potopului; a doua se sfârșește odată cu întoarcerea lui Cristos; în timp ce a treia, care este lumea lui Dumnezeu, este „fără sfârșit”. (Efeseni 3:21). Aceste trei lumi cuprind trei lungi perioade de timp. 2 Petru 3:6; Galateni 1:4; Evrei 2:5

În conformitate cu utilizarea modernă a limbajului, am putea vorbi despre aceste trei lumi ca fiind lumea de ieri, lumea de astăzi și lumea de mâine. Biblia folosește cuvântul „lume” în același mod în care îl folosim noi, nu referindu-se la planeta pe care trăim,

ci la o ordine a lucrurilor între oameni și, uneori, ca o epocă sau o perioadă. O mare parte din neînțelegerea scopului lui Dumnezeu pentru omenire a fost cauzată de eșecul de a recunoaște acest fapt. De exemplu, „sfârșitul lumii” biblic a fost înțeles greșit ca denotând arderea literală a pământului și a tuturor lucrurilor de pe el. Acest lucru i-a descurajat pe mulți să cerceteze subiectul.

Din cauza acestei neînțelegeri a ceea ce înseamnă sfârșitul lumii, mulți s-au temut de apropierea lui și, prin urmare, s-au străduit să-l proiecteze departe în viitor. Alții l-au considerat o simplă superstiție din Evul Mediu, care nu merită să fie luată în considerare în mod serios. Dar când realizăm că ceea ce Biblia numește sfârșitul lumii actuale înseamnă exact ceea ce vedem acum că se întâmplă și ceea ce oamenii gânditori din timpul nostru numesc sfârșitul unei lumi, atunci subiectul ar trebui să capete o semnificație importantă, ba chiar vitală, pentru toți cei interesați de ceea ce va fi lumea de mâine.

Biblia folosește termenii „foc”, „cutremure”, „furtuni” etc. în același mod pictural în care sunt folosiți în limbajul curent pentru a descrie necazurile catastrofale care au venit asupra oamenilor și națiunilor din această generație. Așa cum Domnul folosește „grâul” și „neghina”, „oile” și „caprele” pentru a ilustra pe cei care Îl slujesc, pretind că Îl slujesc sau se opun Lui, tot așa El folosește termenii „pământ” și „cer” pentru a ilustra fazele societății organizate numite „lumi”. Ieremia 22:29

Petru vorbește despre ceruri și pământul care existau înainte de Potop, indicând că acestea alcătuiau „lumea de atunci”, lumea de ieri. Acea lume dă a luat sfârșit în momentul Potopului, dar pământul în sine nu a fost distrus. Despre pământul literal citim că „rămâne pentru totdeauna”. (Eclesiastul 1:4). În Isaia 45:18 ni se spune că Dumnezeu nu a creat pământul în zadar, ci „l-a format pentru a fi locuit”. Acesta este un adevăr fundamental pe care ar trebui să-l ținem minte pe măsură ce urmărim, prin Scripturi, schița planului divin. Planul lui Dumnezeu nu implică transferul umanității într-o altă sferă a vieții, ci restaurarea ei la viața veșnică pe pământ, casa inițială și destinată omului. Psalmul 115:16; Isaia 65:21; Ieremia 31:17; Deuteronom 11:21; Matei 5:5

Prima lume, care a început la momentul creației, s-a sfârșit odată cu Potopul. A doua lume, potrivit apostolului, care a început după Potop, se sfârșește odată cu distrugerea provocată în faza finală a mării perioade de necaz, sau ziua Domnului (Iehova). Această zi a lui Iehova urmează după întoarcerea Domnului nostru, când condițiile din această lume rea vor fi ca în zilele lui Noe. Matei 24:38,39; Luca 17:26,27; Geneza 6:11; 2 Petru 3:6,7,10

Ni se spune că, în zilele lui Noe, oamenii „mâncău și beau, se căsătoreau și se măritau... și nu știau” de potopul iminent care urma să distrugă „lumea de atunci”. În mod similar, Scripturile explică că „ziua Domnului” vine ca un „hoț în noapte”, oamenii nefiind conștienți de semnificația evenimentelor până când necazurile distructive ale acelei zile vor duce la

răsturnarea acestei „lumi rele de acum”. Galateni 1:4; 1 Tesaloniceni 5:2; Luca 21:35

Dar sfârșitul lumii de astăzi nu va însemna sfârșitul umanității. Nu, slavă Domnului, va însemna doar începutul unei lumi noi, lumea de mâine – lumea lui Dumnezeu de mâine. Una dintre principalele caracteristici ale lumii de ieri și ale lumii de astăzi este că ele s-au bazat pe egoism, iar Satana, dușmanul de moarte al lui Dumnezeu, a fost stăpânul lor. Dar odată cu sfârșitul lumii de astăzi și începutul lumii de mâine, Satana va fi legat, iar acea lume nouă va fi condusă de o nouă stăpânire divină. Apocalipsa 20:1-4; 21:1-5; 2 Petru 3:13; Isaia 65:17; Obadia 21

Egoismul versus iubirea

Sub conducerea lui Satana, spiritul egoismului, al interesului propriu, a devenit dominant chiar de la începutul lumii de ieri. Păcatul și egoismul au continuat să domine acea primă lume, cu rezultatul că, chiar înainte de sfârșitul ei, pământul „era plin de violență”. (Geneza 6:11). Același lucru este valabil și pentru lumea de astăzi. De fapt, suntem deja martorii destrămării lumii actuale, iar distrugerea ei este provocată de violența marii perioade de necaz prezisă de profeți. Daniel 12:1

Lumea lui Dumnezeu de mâine va fi sub conducerea unui nou Conducător, Cristos, Regele Regilor și Domnul Domnilor. (Psalmul 72:1-20; Apocalipsa 19:16). Domnia Lui se va baza pe iubire, mai degrabă decât pe egoism. Acesta este motivul pentru care

apostolul vorbește despre acea lume ca fiind una „în care locuiește dreptatea”. 2 Petru 3:13

Domnia satanică a păcatului și a egoismului a adus moartea, deoarece „plata păcatului este moartea” (Romani 6:23). Domnia mesianică a dreptății și a iubirii va aduce viața, pentru că El trebuie să domnească până când toți dușmanii vor fi puși sub picioarele Lui, „ultimul dușman” care va fi distrus fiind „moartea” (1 Corinteni 15:25,26).

Când ținem cont de existența acestor trei lumi și de caracteristicile lor diferite, putem vedea cu ușurință că orice ar spune Biblia despre ele ar părea contradictoriu, dacă nu aplicăm diversele sale afirmații perioadei căreia îi aparțin. De exemplu, despre timpul prezent, profetul spune: „Acum îi numim fericiți pe cei mândri; da, cei care fac răul sunt ridicați; da, cei care ispitesc pe Dumnezeu sunt chiar izbăviți”. Dar despre lumea de mâine citim că atunci „cei drepti vor înflori” și „pe toți cei răi îi va distruge (Dumnezeu)”. Maleahi 3:15; Psalmul 72:7; Faptele Apostolilor 3:23; Psalmul 145:20

Această metodă de studiere a dispensațiilor biblice pare, în parte, să fie cea la care se referă apostolul Pavel când îl învață pe Timotei să se străduiască să „împartă drept cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15). Dacă în studiul nostru al Bibliei ne străduim să aplicăm diversele profeții și promisiuni ale acesteia lumii sau epocii în care aparțin, vom descoperi o simplitate, o armonie și o frumusețe în învățăturile sale pe care nu ne-am dat seama că există. Biblia în sine este armonioasă, și tot ce ne rămâne pentru a o

înțelege este să ajungem într-o armonie cu ea. Ioan 7:17; Luca 11:9,10; Ieremia 29:13

În timp ce primele două „lumi” menționate de apostolul Petru (2 Petru 3:6,7) au fost sub controlul lui Satan, „prințul acestei lumi” (Ioan 14:30), iar domnia divină deplină în treburile oamenilor este rezervată lumii lui Dumnezeu de mâine, totuși acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu nu a fost interesat de omenire în tot acest timp. Dimpotrivă, de-a lungul veacurilor, El a dus mai departe în mod constant fazele pregătitoare ale planului Său, pregătindu-Se astfel să preia frâiele guvernării și să binecuvânteze „toate familiile pământului” la timpul potrivit, „dispensația plinătății timpurilor”. Geneza 12:3; Efeseni 1:10

Lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o în timpul în care Satana a stăpânit asupra maselor de oameni s-a dezvoltat prin perioade progresive, sau epoci. Cuvântul lui Dumnezeu – promisiunile și instrucțiunile sale pentru poporul său – a contribuit în mare măsură la împlinirea lucrării sale pe pământ în toate aceste epoci diferite, iar El a avut o lucrare specială pentru fiecare dispensație a harului său. Nu există nimic în Scripturi care să indice că s-au produs schimbări importante în metodele lui Dumnezeu de a se ocupa de poporul său în timpul primei lumi, lumea de ieri.

În acea perioadă au fost date promisiuni importante. În Geneza 3:15 ni se spune că „sămânța” femeii va „zdrobi” într-o zi capul șarpelui. Prin Enoh, Dumnezeu a promis că Domnul va veni cu miile de sfinți ai Săi. (Iuda 14). În relația Sa cu Noe, au fost oferite anumite

ilustrații care sunt de mare valoare pentru noi astăzi în legătură cu sfârșitul lumii actuale. Cu toate acestea, abia după Potop planurile lui Dumnezeu încep să se dezvăluie cu o mare claritate, deși, în lumina planului divin așa cum îl vedem noi acum, ceea ce s-a întâmplat înainte de Potop este foarte semnificativ.

Epoca patriarhală

Prima perioadă de timp după Potop poate fi numită Era Patriarhală, nu pentru că această expresie se găsește în Biblie, ci pentru că Biblia indică în mod clar că, în această perioadă, Dumnezeu a avut de-a face exclusiv cu câțiva indivizi cunoscuți ca patriarhi sau părinți ai Israelului, până la moartea lui Iacov și fondarea națiunii Israel de către cei doisprezece fii ai săi.

Lucrarea sau planul lui Dumnezeu în timpul epocii patriarhale nu a fost evanghelizarea poporului. El i-a vorbit lui Avraam și i-a făcut promisiuni minunate. De fapt, Dumnezeu i-a spus că scopul său era să binecuvânteze toate familiile pământului. Acest lucru revelează interesul lui Dumnezeu pentru întreaga umanitate, dar oamenilor în general nu li s-a dat ocazia în acea epocă să primească binecuvântările promise. În Isaia 51:2 ni se spune că Dumnezeu l-a chemat numai pe Avraam. Geneza 12:1

În timpul epocii patriarhale, orașele Sodoma și Gomora au fost distruse din cauza răutății lor, dar Dumnezeu nu a făcut niciun efort pentru a-i determina pe acești oameni răi să se pocăiască. Știm acest

lucru din ceea ce ne spune Isus în Noul Testament. Domnul, care a desfășurat o puternică slujbă de „” în anumite orașe din vremea sa, a spus că, dacă aceleași lucrări puternice ar fi fost făcute în Sodoma și Gomora, aceste orașe nu ar fi fost distruse, pentru că s-ar fi pocăit. Evident, Dumnezeu ar fi putut să le dea oamenilor din acele orașe rele o mărturie eficientă, dacă acesta ar fi fost planul său, dar nu a făcut-o. Mai degrabă, le-a distrus fără a le da ocazia să se pocăiască. De asemenea, Isus le-a promis un timp „mai tolerabil” decât orașelor favorite care au refuzat să-L recunoască pe El și lucrările Sale puternice.

Pe de altă parte, trebuie să concluzionăm că acești oameni erau incluși în promisiunea lui Dumnezeu că va binecuvânta „toate” familiile pământului prin sămânța lui Avraam, prin urmare, singura viziune armonioasă pe care o putem avea asupra situației este că Dumnezeu intenționează să-i învie pe sodomiiți din morți pentru a-i binecuvânta. Exact asta prezice profetul Ezechiel în capitolul 16 al profeției sale, de la versetul 44 până la sfârșitul capitolului.

Sămânța promisă

Promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam în timpul epocii patriarhale a fost confirmată mai târziu printr-un jurământ divin. (Geneza 22:16-18; Evrei 6:13-18). Era o promisiune minunată, în care Dumnezeu își dezvăluie scopul de a binecuvânta toate familiile pământului. Ea a fost confirmată lui Isaac și lui Iacov, iar la moartea lui Iacov, celor

doisprezece fii ai săi, care constituiau nucleul națiunii Israel. Avraam nu a înțeles pe deplin semnificația acestei promisiuni. El nu și-a dat seama, de exemplu, că sămânța binecuvântării urma să fie o sămânță spirituală.

De asemenea, Avraam nu a înțeles clar că legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu el avea două părți, una prevăzând dezvoltarea „seminței” și cealaltă distribuirea binecuvântărilor promise prin acea sămânță. Avraam credea fără îndoială că copilul miraculos, Isaac, urma să fie sămânța promisă și avea atâta credință în capacitatea lui Dumnezeu de a-și împlini promisiunile, încât credea că Isaac va fi înviat din morți dacă îl va oferi ca jertfă, așa cum îi poruncise Dumnezeu. Evrei 11:17-19

În Evrei 11:13,39 și Faptele Apostolilor 7:5, apostolul ne spune că Avraam a murit fără ca promisiunea să i se fi împlinit; totuși, cât a trăit, „a căutat o cetate zidită, a cărei ziditor și făcător este Dumnezeu”. (Evrei 11:10). Pentru Avraam, o cetate era centrul unui guvern sau al unui regat; așadar, ceea ce aștepta el de la Dumnezeu era ca Dumnezeu să înființeze pe pământ un regat în care descendenții lui Avraam să ocupe o poziție proeminentă. Promisiunea făcută lui Avraam era, într-adevăr, una dintre promisiunile Vechiului Testament privind venirea împărăției mesianice.

Avraam, precum și ceilalți patriarhi ai acelei epoci, vor avea un rol foarte important în faza pământească a împărăției mesianice; iar promisiunile lui Dumnezeu față de ei și credința lor ascultătoare în aceste

promisiuni au avut o mare influență în pregătirea lor pentru acest rol. În plus, promisiunile lui Dumnezeu către patriarhi și relațiile sale cu aceștia constituie un rol foarte important în dezvăluirea mai clară a planurilor sale către poporul său dintr-o epocă ulterioară (). Privind astfel, putem vedea că, deși Dumnezeu nu a încercat să convertească lumea în timpul epocii patriarhale, totuși a îndeplinit o lucrare foarte importantă în legătură cu planul său. Lucrarea lui Dumnezeu în acea epocă, ca întotdeauna, a fost un mare succes.

Veacul Iudaic

Veacul Iudaic, următoarea perioadă din planul lui Dumnezeu, a început cu moartea lui Iacov și s-a încheiat cu prima venire a lui Isus. Titlul „Veacul Iudaic” este folosit pentru a denota această perioadă, deoarece sugerează modul în care Dumnezeu a continuat lucrarea pregătitoare pentru înființarea definitivă a împărăției Sale și binecuvântarea ulterioară a tuturor popoarelor. În acea perioadă, Dumnezeu s-a ocupat de o singură națiune, națiunea evreiască, și de niciuna alta. Prin profet, El le-a declarat: „Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile pământului.” Amos 3:2

Dumnezeu i-a dat lui Israel Legea Sa. El le-a trimis profeții Săi. Prin preoția lor, El a instituit serviciile tabernacolului, care, conform Noului Testament, prefigurează „lucrurile bune care vor veni”. (Evrei 9:11,23; 10:1). Promisiunea lui Dumnezeu față de această națiune era că, dacă îi vor fi loiali, El îi va face

„un regat de preoți și un neam sfânt”. (Exodul 19:5,6). Aceasta însemna că, prin ei, Dumnezeu va împărți binecuvântările promise tuturor familiilor pământului.

Dar Israelul nu s-a calificat pentru această poziție înaltă și onorabilă în planul divin (Romani 11:7). Când Mesia lor a venit la ei, l-au respins și, ca urmare, au fost îndepărtați din această poziție specială de favoare divină. Dar lucrarea lui Dumnezeu în Veacul Iudaic nu a fost un eșec. Pavel ne spune că Legea a servit ca „învățător”, pentru a-i aduce pe evrei la Cristos (Galateni 3:24). Eșecul evreilor de a păzi Legea perfectă a lui Dumnezeu și, prin urmare, de a câștiga viața, a dovedit necesitatea lucrării răscumpărătoare a lui Cristos. Toate națiunile vor învăța în cele din urmă aceeași mare lecție, și anume, nevoia unui Răscumpărător.

Dumnezeu a realizat și alte lucruri importante în Veacul Iudaic. Relațiile Sale cu Israelul, precum și succesele și eșecurile acestuia servesc ca exemple și ghiduri valoroase pentru Israelul spiritual al acestei epoci. Sutele de promisiuni făcute Israelului prin profeți constituie o schiță a multor caracteristici importante ale planului divin și servesc astfel ca ghid pentru urmașii Domnului în pregătirea lor pentru moștenirea comună cu El în împărăția mesianică. Și în alte moduri, lucrarea lui Dumnezeu din Veacul Iudaic ocupă un loc important în planul divin pentru reabilitarea umană. Lucrarea lui Dumnezeu în timpul Veacului Iudaic nu a fost un eșec, ci și-a îndeplinit scopul divin.

Veacul Iudaic a luat sfârșit odată cu prima venire a lui Isus. În timpul misiunii sale și pentru o perioadă de trei ani și jumătate după aceea, favoarea divină a continuat să se manifeste asupra iudeilor; și, în conformitate cu această înțelegere, Isus și-a limitat misiunea, precum și misiunea discipolilor săi, la națiunea Israelului până după învierea sa din morți. Isus le-a spus ucenicilor săi : „Nu mergeți pe calea neamurilor și nu intrați în niciun oraș al samaritenilor, ci mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel.” Matei 10:5,6

Veacul Evanghelic

După învierea lui Isus, el le-a spus ucenicilor săi să extindă slujirea la toate națiunile, dar chiar și atunci, ei trebuiau să înceapă de la Ierusalim. (Luca 24:45-49; Matei 28:19,20). Conform unei profeții date de Daniel (Daniel 9:24-27), în care el vorbește despre Mesia care va fi „tăiat” la mijlocul unei „săptămâni”, urmau să fie trei ani și jumătate de favoare arătată Israelului după moartea lui Isus, de unde și porunca „începeți din Ierusalim”. O „săptămână” în timpul profetic reprezintă șapte ani, pe baza unui an pentru o zi. Numeri 14:33,34; Ezechiel 4:6; Daniel 12:11,12; Apocalipsa 11:2,3

Așa se face că, „începând de la Ierusalim”, a început lucrarea Veacului Evanghelic. Această eră continuă până la a doua prezență a lui Cristos, care este și începutul lumii de mâine a lui Dumnezeu. Termenul „Veacul Evanghelic” este ales pentru a identifica această perioadă dintre prima și a doua venire a lui

Cristos, deoarece Scripturile arată că lucrarea lui Dumnezeu în acest timp se realizează prin proclamarea Evangheliei, sau „vestea bună”, a împărăției.

După cum s-a menționat deja, în timpul Erei Patriarhale, Dumnezeu și-a continuat lucrarea selectând și lucrând cu anumiți patriarhi. În Veacul Iudaic, lucrarea Lui a fost realizată lucrând cu națiunea iudaică e ă; dar în timpul Veacului Evanghelic, Dumnezeu nu își limitează favoarea nici la anumite persoane remarcabile, așa cum a făcut în Era Patriarhală, nici la o singură națiune, așa cum a făcut în Veacul Iudaic, ci i-a însărcinat pe toți cei care sunt poporul său să proclame vestea bună a împărăției în toate națiunile; iar cei care au răspuns la acest mesaj au fost cei cărora Dumnezeu le-a acordat favoarea sa, invitându-i să participe la planul său pentru veacuri.

Care a fost atunci obiectivul lucrării lui Dumnezeu în timpul Veacului Evanghelic? Răspunsul la această întrebare ni se dă în Faptele Apostolilor 15:13-18. Aici ni se spune că Dumnezeu a vizitat neamurile „pentru a lua dintre ele un popor pentru numele său”. Evreii, ca națiune, trebuiau să fie acest popor, și câțiva dintre ei l-au acceptat pe Cristos, iar celor care au făcut-o, „El le-a dat puterea de a deveni fii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Dar în planul divin, acest „popor pentru numele său” urma să fie format din 144.000 de persoane – un număr considerabil din anumite puncte de vedere, dar în comparație cu totalul umanității, sau

chiar al creștinilor declarați, este, într-adevăr, doar o „turmă mică”. Luca 12:32

În Romani 11:17-24, apostolul explică faptul că neamurile pot beneficia de privilegiile speciale ale Veacului Evanghelic deoarece evreii, ca „ramuri naturale”, au fost ruși din cauza necredinței lor. Aceasta înseamnă că, atunci când acești „oameni pentru numele Lui” sunt aleși dintre neamuri, ei iau de fapt locul celor respinși dintre evrei în programul israelitean original – casa naturală, trupească a lui Israel pierzând acest loc de favoare specială. Acesta este motivul pentru care, în Apocalipsa 7:4-8 și 14:1-3, reprezentată, găsim întreaga companie de 144.000 reprezentată sub imaginea israeliteană.

Rețineți în mod special că aici se spune că această „turmă mică” care este cu „Mielul” pe Muntele Sion are numele Tatălui Mielului scris pe frunte. Astfel, ei sunt arătați ca fiind „un popor pentru numele Lui”, adică purtând numele Lui. În Apocalipsa 19:7, aceeași companie este descrisă ca devenind „soția” Mielului și, în acest fel, ei poartă și numele familiei Tatălui lor Ceresc (vezi și Apocalipsa 21:2 și 22:17).

Casa domnitoare a lui Dumnezeu

În lumina mărturiei generale a Cuvântului lui Dumnezeu, acest „popor pentru numele Lui”, adunat din toate națiunile prin Evanghelie, este casa domnitoare a lui Dumnezeu. În Mica 4:1-4 ni se spune despre înființarea împărăției divine pe tot pământul, iar această împărăție (simbolizată în profeție ca un „munte”) este arătată ca fiind alcătuită din „casa

Domnului”. Toate casele domnitoare ereditare ale acestei lumi rele actuale au fost aranjamente familiale, prin care, din generație în generație, conducătorii au moștenit „dreptul” lor de a domni.

Așadar, Dumnezeu ne spune că împărăția Sa va fi în mâinile unei case domnitoare, care va fi, de asemenea, o înțelegere familială. Membrii acestei familii primesc dreptul de a domni prin moștenire și pentru că fac parte din familie. Nu este însă o familie pământească, ci una divină. Este propria familie a lui Dumnezeu. Cel mai important membru al acesteia este Fiul său „unic” și iubit, Cristos Isus. Pe lângă Isus, cei care îi urmează pașii sunt introduși în familia divină, devenind fii ai lui Dumnezeu. Coloseni 1:18; Ioan 1:12; 1 Ioan 3:1,2

Apostolul explică mai departe că, dacă suntem fii, atunci suntem „moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Cristos”. (Romani 8:16,17). Tuturor acestor moștenitori împreună li se promite un loc în casa de domnie a lui Dumnezeu, iar scopul Veacului Evanghelic este selectarea și pregătirea celor care, ca membri ai acestei familii regale a cerului, vor trăi și vor domni cu Cristos o mie de ani. Apocalipsa 20:4; Psalmul 2:9; Apocalipsa 2:26,27; 1 Corinteni 6:2,3

Odată cu încheierea lucrării Veacului Evanghelic, nimic nu mai stă în calea instaurării noii lumi a lui Dumnezeu de mâine. Spre sfârșitul lumii de astăzi, are loc a doua venire a lui Cristos, mai întâi (în ceea ce privește lumea) „ca un hoț în noapte”. Cristos vine mai întâi să-și primească mireasa. (Ioan 14:3;

Apocalipsa 19:7; 21:2). Când mireasa sa, sau biserica, se va uni cu el în slava cerească, atunci se va împlini promisiunea din Apocalipsa 22:17, unde citim că „Duhul și mireasa zic: Vino, ... la apa vieții fără plată”.

Prima eră în lumea nouă

Primii o mie de ani ai lumii noi ar putea fi numiți Era Milenară sau Mesianică. În timpul celor o mie de ani, biserica, adunată din lume în timpul Veacului Evanghelic, va domni împreună cu Isus în scopul de a împărți binecuvântările promise de Dumnezeu „tuturor familiilor pământului”. (Geneza 12:1-3; Galateni 3:16,27-29; Apocalipsa 5:10; Matei 19:28). În timpul Erei Mesianice, marele plan al lui Dumnezeu va ajunge la finalul său glorios și victorios. Efeseni 1:10

Dar înainte ca Era Milenară să poată fi inaugurată, lumea trebuie să treacă printr-o „perioadă de necaz, cum n-a mai fost de când există națiunile” (Daniel 12:1). Avem toate motivele să credem că trăim acum în această perioadă și că suferința actuală a lumii face parte din „perioada de necaz” cu care se încheie această eră.

Deoarece oamenii bisericii au presupus în general că Dumnezeu a intenționat ca lumea să se convertească în timpul Veacului Evanghelic, distrugerea actuală a civilizației îi dezorientează și tinde să distrugă credința în Dumnezeu și în creștinism. (Ieremia 8:15). Dar când realizăm că lucrarea acestei ere a fost doar aceea de a aduna din lume pe cei care vor domni cu

Cristos în era următoare, atunci eșecul aparent al creștinismului din prezent devine de înțeles.

De fapt, Isus însuși a sugerat cu tărie că, atunci când va veni timpul celei de-a doua veniri a Lui, va mai rămâne foarte puțină credință pe pământ. (Luca 18:8). Pavel a profetizat că în „zilele de pe urmă” vor veni vremuri periculoase și că oamenii vor fi „mai iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu”. (2 Timotei 3:4). În pilda grâului și neghinelor, Isus a arătat clar că o mare parte dintre cei care se declarau urmași ai săi vor fi doar imitatori ai creștinilor și că, la sfârșitul veacului, aceste grupuri confesionale vor fi distruse.

Arderea neghinelor la sfârșitul veacului constituie, în parte, marea perioadă de necaz cu care se încheie veacul. Dar asta nu înseamnă că lucrarea veacului a fost un eșec. Lucrarea lui Dumnezeu în această epocă, la fel ca în toate epocile anterioare, a fost un succes minunat. Toți „grâul” său adevărat este în cele din urmă adunat în grânarul ceresc, iar apoi „vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor”. (Matei 13:43). Prin urmare, oricât de mult am vedea că ceea ce se pretinde a fi creștinismul se destramă, să ne amintim că nimic nu se poate întâmpla fără permisiunea divină și că ceea ce ni se poate părea o calamitate nu este decât o pregătire pentru instaurarea creștinismului adevărat în timpul domniei de o mie de ani a împărăției.

Paradisul edenic

Să urmărim acum dezvoltarea planului lui Dumnezeu dintr-un punct de vedere ușor diferit. Am luat notă de marea importanță a elementului timp în aranjamentele divine – modul în care planul lui Dumnezeu s-a dezvoltat de la o epocă la alta – și acum vom examina programul divin în raport cu diferite planuri de existență sau sfere de viață. Când, în Efeseni 1:10, apostolul descrie împlinirea planului divin în „dispensarea plinătății timpurilor”, el declară că atunci toate lucrurile vor fi adunate, sub Cristos, atât cele care sunt în „cer”, cât și cele care sunt pe „pământ”.

În Scripturi găsim că sunt menționate două mântuiri, una cerească și alta pământească. Dacă nu luăm în considerare acest fapt când studiem Biblia, rezultă multe contradicții aparente. Majoritatea promisiunilor din Vechiul Testament și unele din Noul Testament descriu binecuvântări pământești, în timp ce majoritatea promisiunilor din Noul Testament și cele din Vechiul Testament care vorbesc profetic despre biserică conturează o speranță cerească. Este necesar să aplicăm aceste promisiuni la timpul potrivit dacă vrem să vedem armonia care există între ele.

Subliniem faptul că Adam a fost creat pentru a trăi pe pământ și că pământul a fost creat pentru a fi casa omului. (Isaia 45:18; Psalmul 115:16). Lui Adam nu i s-a spus nimic despre a merge în cer. I s-a spus că, dacă nu va asculta de legea lui Dumnezeu, va muri.

Și inversul ar fi fost adevărat – dacă nu ar fi ascultat, nu ar fi murit. Dacă Adam nu ar fi încălcat legea divină, porunca de a se înmulți, de a umple pământul și de a-l supune ar fi fost îndeplinită fără păcat, boală și moarte.

În acest caz, Adam și copiii lui ar fi continuat să trăiască pe pământ fără teama de moarte. Când porunca de a umple pământul ar fi fost îndeplinită pe deplin, această funcție a umanității ar fi încetat în mod providențial, iar pământul ar fi rămas populat de o familie umană perfectă și fericită, bucurându-se de favoarea deplină a lui Dumnezeu pe tot parcursul veacurilor nesfârșite ale eternității (). Dar nu s-a întâmplat așa, pentru că Adam a încălcat legea divină și sentința de moarte prezisă a căzut asupra lui. Dar asta nu înseamnă că scopul lui Dumnezeu în crearea omului a eșuat.

Prin păcatul lui Adam, întreaga rasă umană s-a născut în condiția păcatului și a morții, în loc de perfecțiune și viață. Pavel explică că, prin neascultarea unui singur om, păcatul a intrat în lume și moartea din cauza păcatului, astfel încât moartea a trecut asupra tuturor, pentru că toți au păcătuit. (Romani 5:12,19). Căderea lui Adam a adus sentința morții imediat ce a păcătuit, și în această condiție și-a născut copiii. Prin urmare, și ei erau pe calea morții, deoarece curentul nu putea să se ridice deasupra sursei sale.

Prețul corespunzător

Să ne amintim că, atunci când Adam a păcătuț, nu i s-a spus nimic despre mersul în rai sau în iad după moarte. I s-a spus că va trebui să moară, iar asta însemna pur și simplu că pierduse privilegiul de a trăi și de a se bucura de grădina perfectă a Edenului – paradisul pământesc. Păcatul lui Adam a însemnat astfel pierderea paradisului. Planul de mântuire al lui Dumnezeu este, prin urmare, unul care prevede restaurarea paradisului. Dar cum se poate realiza acest lucru? Scripturile răspund că se realizează prin lucrarea de răscumpărare a lui Cristos.

Unul dintre termenii scripturali folosiți în legătură cu lucrarea de răscumpărare este cel de „răscumpărare”. Pavel ne spune în 1 Timotei 2:5,6 că „omul” Cristos Isus s-a dat pe Sine ca „răscumpărare” pentru toți. În acest pasaj, cuvântul grecesc tradus prin „răscumpărare” este „*antilutron*”, care înseamnă „preț corespunzător”. Omul Isus, care a murit ca Răscumpărător pe crucea de la Golgota, a fost prețul exact corespunzător pentru omul perfect Adam, care a păcătuț. Despre Isus se spune că „S-a făcut trup” și că scopul acestui lucru a fost „ca să sufere moartea, ... ca, prin harul lui Dumnezeu, să guste moartea pentru fiecare om”. Ioan 1:14; Evrei 2:9

Când a avut loc prima venire a lui Isus, caracteristica principală a planului pe care l-a îndeplinit el la acea vreme a fost jertfirea vieții sale pentru păcatele întregii lumi. Ioan Botezătorul a spus despre Isus:

„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”.
Ioan 1:29

Dacă nu ar fi existat o caracteristică pregătitoare suplimentară a planului divin care urma să fie dezvoltat, lucrarea lui Dumnezeu după moartea și învierea lui Isus ar fi fost aceea de a restaura omul căzut la starea lui pierdută - paradisul. Mesajul către credincioși ar fi fost atunci: „Veniți... Luați apă din fântâna vieții fără plată”. (Apocalipsa 22:17). Prin Isus, s-au luat măsuri pentru anularea sentinței de moarte pronunțate asupra lui Adam și, prin el, asupra întregii omeniri; astfel, următorul pas logic ar fi fost să înceapă lucrarea de restaurare.

Dar aceasta nu a fost lucrarea începută de apostoli la Cincizecime. Este adevărat, Isus a vindecat câțiva bolnavi din vremea sa și a înviat câțiva morți, dar aceasta a fost doar pentru a ilustra lucrarea sa viitoare. (Ioan 2:11). Apostolul Pavel explică că darurile Duhului care au fost date Bisericii primare și prin care s-au săvârșit un număr limitat de minuni urmau să „înceteze” sau să dispară. (1 Corinteni 12:31; 13:1-3,8; 14:18-20,22). Unii au pretins de atunci că au capacitatea de a face minuni în numele lui Cristos, dar morții nu au fost înviați și doar o proporție infimă dintre bolnavi au pretins că au fost vindecați în mod miraculos, iar autenticitatea acestor afirmații este îndoielnică.

Ucenicilor lui Isus nu li s-a promis sănătate și viață veșnică pe pământ. Li s-a spus, mai degrabă, că dacă doresc să fie adevărați ucenici ai lui Cristos, trebuie să se aștepte să sufere și să moară împreună cu El.

„Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”, așa le-a spus Domnul celor care doreau să învețe condițiile uceniciei. Matei 16:24

În mod firesc, s-ar putea presupune că, dacă, așa cum revelează Scripturile, Isus a luat locul păcătosului în moarte, cei care cred în El nu ar trebui să moară. Acest lucru va fi adevărat în lumea lui Dumnezeu de mâine, dar în timpul Veacului Evanghelic se dezvoltă o altă fază a planului divin de mântuire, și anume una dintre cele mai importante.

Care este această fază a planului? Este chemarea și selectarea bisericii lui Cristos, pregătirea membrilor ei pentru a împărtăși cu el lucrarea de a da viață omenirii în timpul Erei Mesianice. Aceasta este descrisă de apostol ca o „chemare cerească”. (Evrei 3:1; Filipeni 3:14). Isus a făcut aluzie la aceasta în declarația sa către tânărul bogat, când i-a spus că, dacă îl va urma până la moarte, va avea „comoara în ceruri”. Luca 18:18-22

Un loc pregătit

Isus s-a referit, de asemenea, la speranța cerească a urmașilor săi când le-a făcut promisiunea: „Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă mă duc, ... voi veni din nou și vă voi lua la Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14:2,3). Petru se referă la speranța cerească a bisericii în afirmația: „Prin care ni s-au dat promisiuni mari și prețioase, ca prin ele să deveniți părtași ai naturii divine.” 2 Petru 1:4

Pavel îi încurajează pe creștini să-și îndrepte afecțiunea spre „lucrurile de sus”. Aceste lucruri de sus, ne spune el, sunt „unde Cristos stă la dreapta lui Dumnezeu”. (Coloseni 3:1,2). Acest lucru indică faptul că răsplata bisericii va fi aceeași cu răsplata lui Isus. Acest lucru este subliniat și de apostol, când spune: „Dacă am fost înrădăcinați împreună cu El în asemănarea morții Lui, vom fi și în asemănarea învierii Lui.” Romani 6:5

În acest din urmă text se află explicația motivului pentru care urmașilor lui Isus din această epocă nu li se restabilește viața veșnică – aceasta pentru că ei sunt invitați să moară împreună cu Isus. Cu alte cuvinte, lucrarea sacrificială a planului divin nu s-a încheiat pe Calvar. Acest lucru este clarificat de Pavel în Romani 12:1, unde citim: „Vă îndemn, dar, fraților, prin îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, ca să vă slujiți astfel în mod cuviincios.”

În Coloseni 1:24, Pavel vorbește despre completarea „a ceea ce lipsește din suferințele lui Cristos”. Alte pasaje prezintă biserica într-un rol de sacrificiu, dându-și viața pentru a împlini voia lui Dumnezeu. Apostolul se referă la această lucrare sacrificială a creștinilor ca fiind „împărtășită” în „asemănarea” morții lui Cristos. Isus nu a murit sub condamnare, ca păcătos. El a murit sacrificial, ca o jertfă de bunăvoie pentru păcat. Moartea Lui a asigurat anularea legală a păcatului lui Adam și, prin Adam, a păcatelor ereditare ale întregii omeniri.

Îndreptățiți prin Cristos

Atunci, s-ar putea întreba unii, cum ar putea urmașii lui Isus să moară în același mod în care a murit El? Nu sunt ei membri ai rasei căzute, condamnați la moarte, la fel ca întreaga omenire? Așa erau, dar Scripturile ne spun că, după învierea lui Isus, El S-a arătat în fața lui Dumnezeu pentru noi. (Evrei 9:24). Aceasta înseamnă că meritul sacrificiului său îi eliberează de condamnare pe toți urmașii săi consacrați, astfel încât moartea lor nu mai este privită de Dumnezeu ca una de condamnare, ci ca una de sacrificiu.

În Romani 6:10,11, Pavel le spune creștinilor că se pot „considera” „morți față de păcat”, la fel cum Isus „a murit față de păcat”, adică ca jertfă pentru păcat. Acest lucru nu înseamnă că lucrarea sacrificială a bisericii este necesară pentru a oferi răscumpărarea omenirii. Toate acestea au fost împlinite de Isus. Ceea ce înseamnă este că Dumnezeu acceptă sacrificiile bisericii ca și cum ar fi sacrificiile unor ființe umane perfecte și că, prin aceste sacrificii, biserica este pregătită să lucreze împreună cu Isus în Era Mesianică ca dispensatoare de viață pentru întreaga omenire.

Cei care alcătuiesc adevărata biserică a lui Cristos – ale căror nume sunt „scrise în ceruri” – au fost chemați din lume și li s-a asigurat că, prin sângele lui Cristos, faptele lor imperfecte sunt acceptabile înaintea lui Dumnezeu. Pe baza disponibilității lor de a-și sacrifica viața pământească, li se promite o

răsplată cerească. Astfel, ei călătoresc pe calea îngustă a sacrificiului care duce la glorie, onoare și nemurire. Matei 10:39; Romani 2:7

Numai bisericii i se dă speranța nemuririi. Adam nu era nemuritor, deoarece a fi nemuritor înseamnă a fi imun la moarte. Omul nu va fi nemuritor când va fi restaurat la perfecțiune la sfârșitul Erei Mesianice, dar toți creștinii adevărați și credincioși ai Veacului Evanghelic vor fi în cele din urmă înălțați la nemurire. Ei vor fi făcuți asemenea lui Isus, o ființă înălțată, cerească; și îl vor vedea așa cum este, și vor fi cu el în împărăție, și vor domni cu el o mie de ani. 1 Ioan 3:2; Apocalipsa 2:26,27; 5:10; 20:4,6

Paradisul restaurat

Când lucrarea acestui Veac Evanghelic va fi completă și toți creștinii adevărați vor fi uniți cu Isus în faza cerească a împărăției, numită „”, atunci va începe lucrarea de restaurare a vieții omenirii pe pământ.

Apostolul Petru vorbește despre această lucrare a Erei Mesianice ca fiind una de „restituire” și ne spune că ea a fost vestită de gura tuturor sfinților profeți ai lui Dumnezeu de la începutul lumii. (Faptele Apostolilor 3:20,21). Aceste mărturii ale sfinților profeți descriu binecuvântările pământești ale vieții care vor veni asupra omenirii după a doua venire a lui Cristos. Împlinirea acestor promisiuni pământești trebuie să aștepte până la desăvârșirea bisericii din Veacul Evanghelic, care este adunată la Cristos pe

planul ceresc – locul pregătit pentru ea de Isus. Ioan 14:1-3

Odată încheiată lucrarea Veacului Evanghelic, va urma lucrarea de adunare a omenirii în general sub Cristos, nu pe plan spiritual, ci pe plan pământesc. Astfel, toate lucrurile vor fi adunate sub Cristos, „atât cele care sunt în ceruri, cât și cele care sunt pe pământ; chiar în El”. (Efeseni 1:10). Adunarea bisericii, care a început la începutul Veacului Evanghelic, va fi finalizată și întreaga biserică va fi unită cu Cristos în glorie, chiar înainte de începutul Veacului Mesianic; de aceea ni se spune că în această „dispensă a plinătății timpurilor” se va împlini atât adunarea cerească, cât și cea pământească la Cristos.

Prinții pământești

Primii care vor fi restaurați la perfecțiunea și viața pământească vor fi slujitorii credincioși din trecut. Ei au fost părinții lui Israel, dar vor deveni copiii lui Cristos și vor fi făcuți „prinți în toată lumea”. (Psalmul 45:16). Isus a spus că Avraam, Isaac, Iacov și toți profeții vor fi considerați învățătorii poporului în timpul acelei perioade a împărăției. (Matei 8:11; Luca 13:28-30). Aceștia vor fi reprezentanții pământești ai lui Cristos divin și li se va încredința sarcina de a administra legile acelei noi împărății.

Acești reprezentanți pământești ai lui Cristos divin vor fi susținuți de puterea de a face minuni, astfel încât nu va exista nicio posibilitate de a evita legile impuse atunci – care vor fi legile lui Cristos. Ni se spune că

atunci se va întâmpla ca „orice suflet care nu va asculta (nu se va supune) aceluia profet va fi nimicit din mijlocul poporului” (Faptele Apostolilor 3:23). Cei care se vor conforma legilor împărăției mesianice nu vor trebui să moară. Ei vor fi restaurați la perfecțiunea pierdută de tatăl Adam și, pe baza acestei perfecțiuni pământești, vor avea ocazia să trăiască pe pământ pentru totdeauna. Aceasta este semnificația termenului „restituire”, așa cum este folosit de apostolul Petru, și a termenului „regenerare”, așa cum este folosit de Domnul. Matei 19:28

În sutele de promisiuni biblice referitoare la binecuvântările restituirii care vor veni în curând asupra lumii, avem o schiță a multelor moduri în care aceasta va duce la fericirea oamenilor și la rezolvarea problemelor lor. Ni se spune că cunoașterea lui Dumnezeu va umple întregul pământ, așa cum apele acoperă marea (Isaia 11:9). Ni se spune că Domnul va transmite oamenilor un mesaj pur, care va permite întregii omeniri să „cheme numele Domnului, să-l slujească cu un singur gând” (Zefania 3:9).

Ni se spune, de asemenea, că atunci legea lui Dumnezeu va fi scrisă în inimile oamenilor (Ieremia 31:33,34). Aceasta descrie unul dintre modurile în care omul va fi readus la perfecțiunea pe care a pierdut-o când Adam a încălcat legea lui Dumnezeu în Eden.

Scrierea legii divine în inimile oamenilor va necesita ajutorul lui Dumnezeu. Puterea de a face minuni va fi atunci disponibilă pentru a-i ajuta pe cei care au

nevoie de ajutor și care se supun jurisdicției regulilor împărăției.

Despre acea vreme ni se spune că oamenii „vor învăța dreptatea” (Isaia 26:9). Ei vor învăța, de asemenea, să-L cunoască pe Domnul, pe care a-L cunoaște în mod corect înseamnă viață veșnică. (Ioan 17:3). Satana va fi legat în acea perioadă, iar toate influențele rele vor fi ținute sub control. (Apocalipsa 20:1,2). Calea de întoarcere la viață va fi atât de clară încât „călătorii, chiar și cei neînțelepți, nu se vor rătăci pe ea”. Isaia 35:8,9

Cât de diferită va fi această situație de cea cu care se confruntă creștinii în prezent! Aceștia din urmă umblă pe „calea îngustă”, care este greu de găsit, iar cei care o găsesc și umblă pe ea sunt ispitiți și încercați aproape la fiecare pas. (Matei 7:13,14). Desigur, Dumnezeu îi ajută, iar răsplata lor este foarte mare. Dar când „autostrada” restabilirii va fi deschisă, încercările acestei epoci se vor fi sfârșit, iar omenirii i se va acorda tot ajutorul necesar pentru a se întoarce rapid și complet la perfecțiune și la viața veșnică pe pământ, .

Acesta este, așadar, planul lui Dumnezeu pentru lumea de mâine. Lungii ani de pregătire sunt acum aproape de final. „Mihail”, Regele din lumea lui Dumnezeu de mâine, s-a ridicat deja, iar întoarcerea sa pentru a-și lua mireasa și a-și asuma autoritatea regală asupra națiunilor are ca rezultat „un timp de necaz, cum n-a mai fost de când există națiunile”. (Daniel 12:1). Această necaz, deși dureroasă, pregătește lumea să-și accepte noul Rege, a cărui

prezență nu este încă recunoscută și acceptată de ei. Dar când slava lui va fi revelată, „toată făptura o va vedea împreună”. Isaia 40:5

De la Ierusalim, „creșterea domniei și a păcii” lui se va extinde treptat până când va cuprinde toate națiunile, aducându-le bucurie, pace și viață veșnică. (Isaia 9:6,7). Când națiunile pământului vor deveni mai umile decât sunt astăzi, vor spune: „Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov; El ne va învăța căile Lui și noi vom umbla pe cărările Lui”. Când vor fi astfel învățați căile Domnului, „vor prefăce săbiile lor în pluguri și sulitele lor în seceri; o națiune nu va mai ridica sabia împotriva alteia și nu vor mai învăța războiul”. Mica 4:1-4; Isaia 2:2-4

Da, Dumnezeu are un plan, și de-a lungul veacurilor acesta a progresat constant până la împlinire. Acum suntem la pragul „dispensației împlinirii timpurilor”, când marea finală a planului divin va fi pusă în aplicare, pentru binecuvântarea tuturor națiunilor cu pace, fericire și viață veșnică. Această finală a planului divin va fi răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea creștinilor: „Vie împărăția Ta. Fie voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” Matei 6:10

Dacă cunoaștem planul lui Dumnezeu și ce va însemna acesta în curând pentru o lume în suferință, este privilegiul nostru să le spunem și altora despre el. Acesta este adevăratul mesaj al Evangheliei, „vestea bună” care se concentrează pe lucrarea mântuitoare a lui Cristos. Când avem ocazia, să le spunem oamenilor că planul lui Dumnezeu nu a eșuat

nicăieri, ci că se desfășoară conform scopului Său și se îndreaptă spre o împlinire glorioasă. Lucrarea Sa în lumea de ieri nu a eșuat. Lucrarea Sa în lumea de astăzi nu a eșuat. Lucrarea Sa în lumea de mâine nu va eșua. Isaia 42:4; 55:10,11; 53:10

Deoarece planul lui Dumnezeu va fi în curând împlinit în lumea de mâine, întregul pământ va deveni în curând un paradis, iar tot ceea ce s-a pierdut în Eden și a fost răscumpărat prin moartea lui Isus va fi redat oamenilor. Astfel, Dumnezeu va șterge lacrimile de pe toate fețele, iar moartea va fi înghițită de victorie. Apocalipsa 21:1-5; 1 Corinteni 15:54